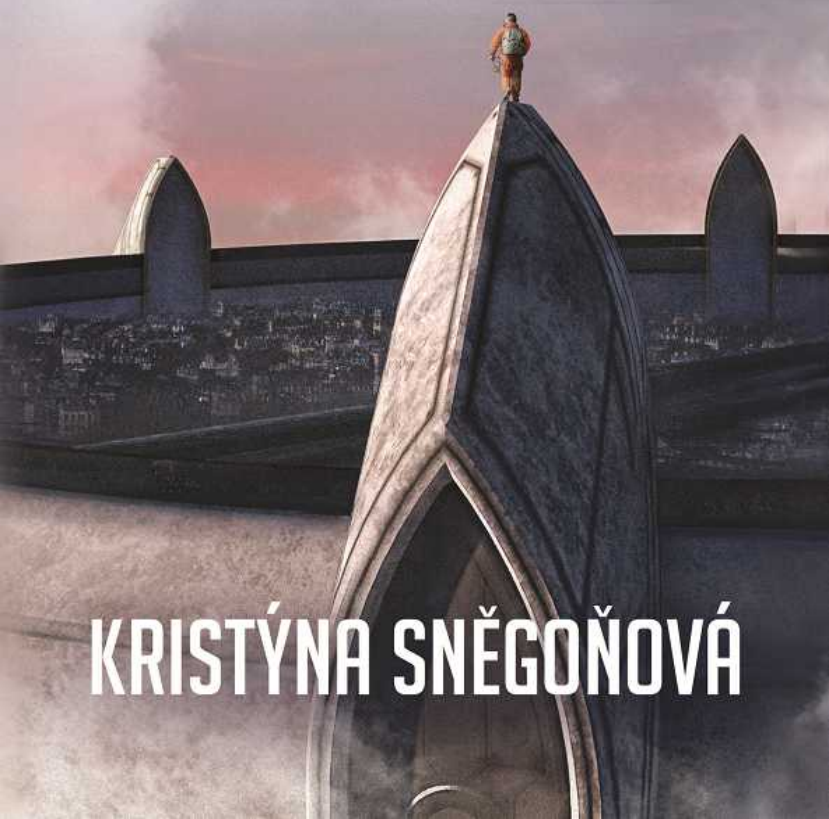
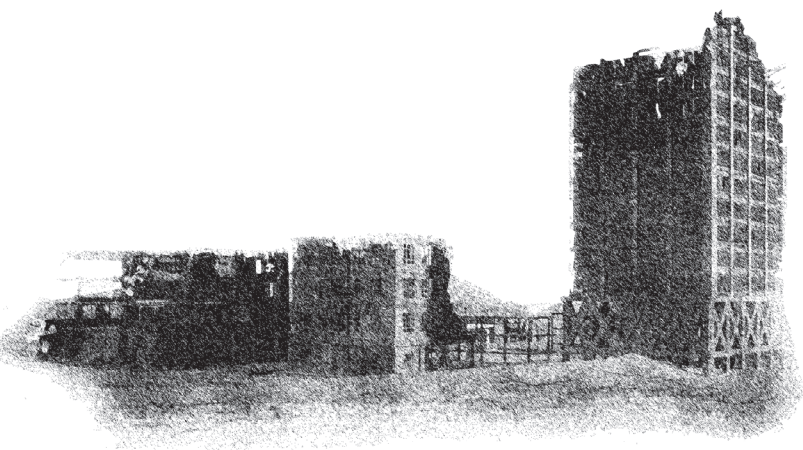


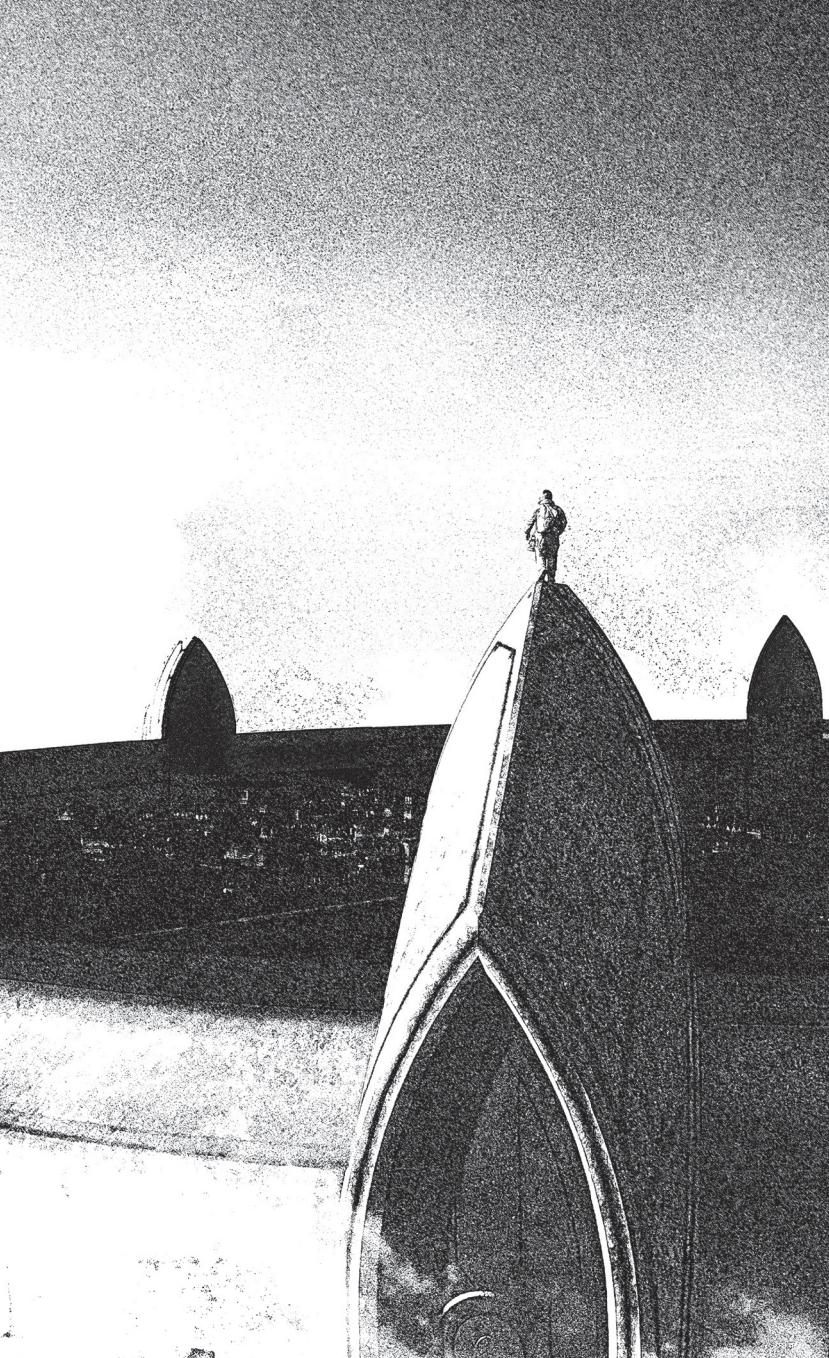
MĚSTO V OBLACÍCH



KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

MĚSTO V OBLACÍCH





MĚSTO V OBLACÍCH

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ



FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Kristýna Sněgoňová, 2020

Drawing and illustrations © Žaneta Kortusová, 2020

Cover art © Žaneta Kortusová, 2020

Czech edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2020

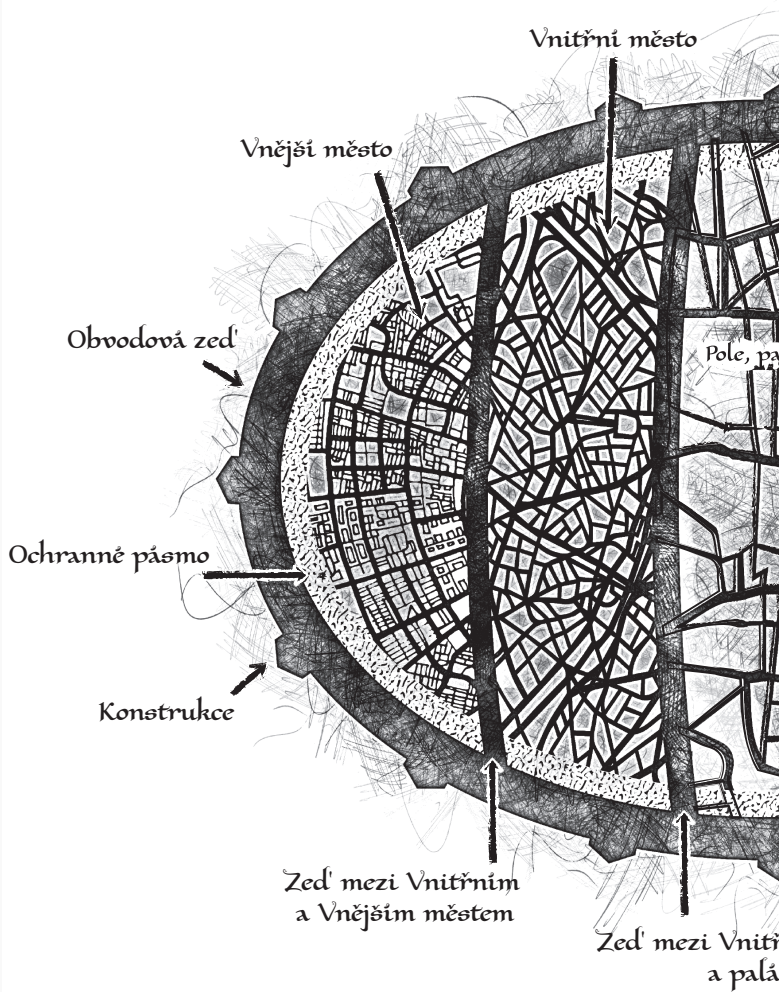
ISBN 978-80-7557-956-0 (print)

ISBN 978-80-7557-883-9 (ePub)

ISBN 978-80-7557-884-6 (mobi)

ISBN 978-80-7557-885-3 (pdf)

Lewenhardtovi
za všechno



Vnitřní město

Vnější město

Obvodová zeď

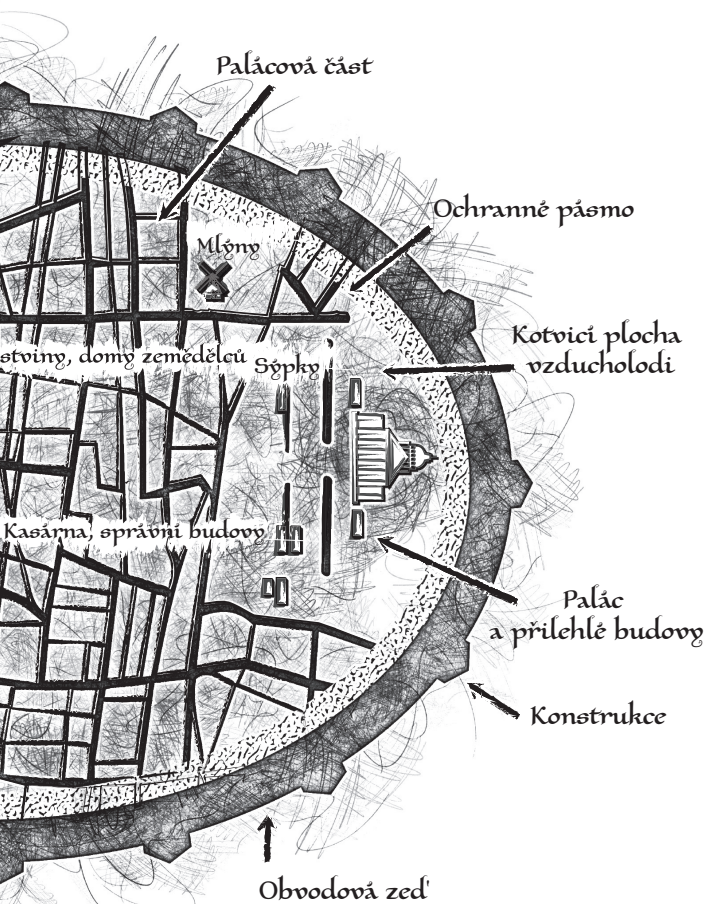
Ochranné pásmo

Konstrukce

Zeď mezi Vnitřním
a Vnější městem

Zeď mezi Vnitřním
a palácem

Pole, pa



ním městem
cem

ČÁST PRVNÍ

NAHOŘE

1.

(...) víme, kde se skrývá kořen zla. Za zdí, zpoza které si jen bere a nedává nic. Hladovíme, umíráme na souchotiny a naše děti křičí, ale ti na druhé straně města neslyší. Tyjí z nás v bezpečí paláce a drží nás v nevědomosti, protože kdybychom věděli, mohli bychom se vrátit tam, kam patříme a kam nás nechtějí pustit, aby nad námi neztratili moc. Domů. Na zem. Kdyby celé Vnější město povstalo jako jeden muž, prolomilo mříže svého vězení a okusilo svobodu, byl by to konec Gustava Gaucka (...)

*– z letáku nalezeného oddělením
politických zločinů při domovní
prohlídce ve Vnitřním městě*

„Je uvnitř,“ zašeptal Utto.

Ahrens jeho snahu neocenil. „Vím, že jsi zvyklej ženskéjm tohle hlásit, ale nám nemusíš. Vidíme to samý, co ty.“

Lewenhardt pochyboval, že má Utto jakoukoliv zkušenost se ženou, a podle toho, jak kluk zrudl, se asi nepletl. Uttovi nebylo ani osmnáct a na oddělení sloužil s bídou čtrnáct dní; s sebou ho vzali jen proto, aby se přesvědčili, co všechno zvládne, a mohli se ho zbavit včas, kdyby se ukázalo, že nezvládne nic. Lewenhardt zatím váhal, zatímco Ahrens svoje hodnocení formuloval s obvyklou přímočarostí: „Je pěkně na pícíu.“

Lewenhardt nechal kluka červenat, opřel se čelem o okenní tabulku a zadíval se ven, do šera hebkého jako Greteliny vlasy, ve kterém do nedalekého knihkupectví vešel agent oddělení politických zločinů Siegwart.

Ted' můžeme jen čekat.

Od rána pršelo. Noční bouře se proměnila v přeháňku a přeháňka znovu v bouři, ulicemi se valila voda a stoka ji do sebe nasávala jako ústa. A přestože byla žíznivá, nedokázala spolykat všechnu, a tak se to málo lidí venku brodilo špínou, kterou voda vyplavovala z přeplněné kanalizace. Zbytky zkaženého jídla, staré hadry, výkaly – proud, který se hnál ulicí, jako by byl cítit i skrze okno a Lewenhardt od téhle části města nic lepšího nečekal. Zdmi starého domu pronikala

vlhkost a zakusovala se do všech přítomných jako šelma. Z červotočem prožrané podlahy stoupala kousavá zima, vzduch ve všech místnostech byl prosycený pachem zatuchliny, ze kterého se zvedal žaludek. Lewenhartovi připadalo, že tu šlapou po něčem dávno mrtvém, a Uttovi to tak možná připadalo taky, protože nebylo proč šeptat – přes orosené okno je nikdo nemohl ani zahlédnout, natož zaslechnout –, a on přesto šeptal.

Lewenhart zvedl hlavu ke stropu zčernalému nádory plísní a do oka mu dopadla kapka vody. Promnul si ho a cítil, jak ho přemáhá únava. I když mu byla zima, rozepnul a sundal si kabát – měl pocit, že ho svírá podobně, jako ho svíraly okolní zdi.

Monotónní bubnování kapek o sklo.

Bum. Bum. Bum.

„Je tam dlouho,“ promluvil s pocitem, že z nich každá sekunda strávená v tom zchátralém domě vysává sílu.

„Není.“ Ahrens zakroutil hlavou, jako by chtěl obsáhnout celou místnost, strop prožraný hnilobou i popraskanou podlahu, nebo si možná jen uvolnit ztuhlý krk. „Táhne se to, protože jsme vybrali tak hnusný místo. Cítím

se, jako bych tu zestárl o dvacet let. A ty tak i vypadáš.“

Lewenhardt svému zástupci ukázal, co si o něm myslí, i když o domě, ve kterém se schovávali, si myslel to samé, a znovu se otočil k oknu.

Takhle blízko Malé zdi, která oddělovala Vnitřní město od Vnějšího, byly budovy nahlodané časem a chudobou. I ta, ze které příslušníci Lewenhardtova oddělení sledovali Lubbertovo knihkupectví, taková byla – obalená prachem a s pavučinami napnutými mezi rámy vyvrácených dveří, které jako by říkaly *dál už ne*. A kdyby Lewenhardt vystoupal do podkroví a rukávem košile setřel z okna vrstvu mrtvého hmyzu, zahlédl by v dešti vrcholy záchytných konstrukcí, kovová monstra proti nateklé bouřkové obloze.

Přitiskl se ke sklu víc a za střechou sousedního domu rozeznal část mohutného kovového ramene, které mu pokaždé připomnělo, jak malí lidé ve skutečnosti jsou. Rameno stoupalo k temně šedému nebi daleko od knihkupcova domu, z jehož komína se právě začal vinout kouř. A agent, kterého poslali dovnitř, stál možná celou dobu u pultu a čekal, až se za ním Lubbert vrátí...

„Ten zkurvysyn!“ pochopil Ahrens.

Ten zkurvysyn Siegwarta pravděpodobně prokoukl a právě se pokoušel spálit všechno, co ho mohlo usvědčit z velezrady.

Zatímco tu Lewenhart s Ahrensem stáli, sledovali špinavou ulici a stěžovali si.

Vyrazili z domu.

Provazce vody z okapu Lewenharta oslepily a první nádech ho zabolet v plicích – jako by i ve vzduchu tady, blízko druhé ze Zdí, bylo něco špinavého – ale nezpomalil a vrazil do knihkupectví. Siegwart se od pultu otočil, ruka mu sklouzla ke kabátu – Lewenhart nečekal, jestli vytáhne odznak, nebo zbraň, v běhu přeskočil pult a pokračoval chodbou plnou knih.

Nezpomalil, natočil se ramenem a vrazil do dveří na konci chodby. Sloupec knih položených vedle nich se rozsypal po zemi. Jeden náraz, druhý, pak se přidal o poznání větší Siegwart a společně bytelné dveře vyrazili. Knihkupec klečel u kamen s pohrabáčem v jedné a papíry v druhé ruce. Když do pokoje vpadli příslušníci Politu, pustil pohrabáč a začal cpát papíry do kamen holýma rukama.

Lewenhart k němu přiskočil, popadl ho za límec chatrného saka a od kamen odtrhl. Lubbert spadl na zem, hlava mu na prknech

podlahy poskočila a zuby cvakly. „Tancrede Lubberte, zatýkám tě za velez...“

„Špinavá svině!“

„Jen do mě.“

„Císařská děvko!“

Lewenhardt ho jednou rukou zvedl do kleku a hranou druhé ho dvakrát praštil do ucha.

Lubbertovi vytekla z pusy krvavá slina. „Kur... Kurvo.“

Lewenhardt ho nechal spadnout na zem. „Od knihomola jsem čekal víc.“

Utto popadl pohrabáč a začal z kamen vytažovat papíry – byly zčernalé a pokroucené, ale aspoň zčásti čitelné. K usvědčení jim stačilo mnohem méně.

Ahrens se podíval na zadýchaného Siegwarta. „Ty kokote, tos u toho pultu čekal, až to spálí všechno?“

„Použil jsem hesla a ten parchant tvrdil, že jde pro zásilku,“ bránil se Siegwart.

„Děláš u Politu taky čtrnáct dní, nebo co?“

„Dělám u Politu roky, ale hesla na hovno jsem od vás dostal poprvý!“

Ahrens si odplivl. „Sám seš na hovno.“

„Tancrede Lubberte, zatýkám tě...“ pokusil se Lewenhardt znovu, ale ani tentokrát ho knihkupec nenechal domluvit.

„Vy nezatýkáte, vy rovnou...“

Siegwart k Lubbertovi přiskočil, možná aby napravil Ahrensovo mínění, a u jedné rány nezůstal. „Mluvit budeš, až se budeme ptát!“

„A že budeme, to se bát nemusíš.“ Ahrens si vzal papíry, které se Uttovi povedlo vytáhnout z ohně. *„Návrat na zem je naším právem i povinností.“*

„Gustav Gauck a jeho zločiny proti lidskosti,“ přečetl Lewenhart z dalšího. „To je novinka.“

Většinu hanopisů zabavených při domovních prohlídkách už znali, jen občas se k nim dostalo něco nového. Hlavní myšlenky se ale opakovaly s těžkopádnou urputností.

Trpíme.

Hladovíme.

Chceme domů.

Ahrens opatrně schoval nespálené listy do desek, Lewenhart ale pochyboval, že jim hodiny jejich pročítání přinesou něco jiného než bolehlav. Za dlouhá léta na oddělení politických zločinů znali Navrátilce možná líp než sami sebe a na tom určitě nic nezmění pár letáků s novým nadpisem.

Lewenhart se sklonil ke kamnům a zkontroloval, jestli jsou prázdná. Lubbert hanopisy tiskl a staral se o jejich šíření. Před půl

rokem mu Polit do knihkupectví nasadil jako příručího Paula Schmidta a postaral se, aby si ho Lubbert oblíbil. Po čtvrt roce se začal knihkupec nenápadně vyptávat na Schmidtovy politické názory, před měsícem se mu svěřil se svou proticísařskou činností. Do části z ní ho zasvětil.

Lewenhardt sáhl bezvládnému knihkupci do náprsní kapsy – a on se najednou vymrštil a vší silou se mu zakousl do paže. Lewenhardt cítil, jak se mu zuby zaryly do masa.

Vrazil Lubbertovi palec do oka, ale on nepovolil. „Kurva!“

Sieghart popadl pohrabáč a přetáhl knihkupce po zádech. Lubbert vyhekl a Lewenhardt ho ze sebe volnou rukou strhl. Knihkupec spadl na zem, pokusil se vstát, ale ruce se pod ním podlomily a z pusy mu vytekl provazec napěněné krve.

Chvíli se plazil, pak ho Ahrens kopl do břicha, a když se Lubbert převrátil na záda, dupl mu do obličeje. „Zasraný zvířata!“

Zvedl nohu podruhé, ale Lewenhardt ho zastavil: „Nech ho.“

„Jasně.“

„Myslím to vážně. S přeraženou čelistí toho moc neřekne.“

„Já už bych ho rozmluvil.“

Lewenhardt si prohlédl předloktí – košile už stačila nasáknout krví. „Do hajzlu.“

Siegwart odložil pohrabáč na kamna. „Snad nemá vzteklinu.“

„Díky.“

„Není za co, Navrátilci jsou špinavý svině.“

„Tenhle je vzdělanec,“ připomněl Utto.

Ahrens to tak neprožíval. „Gabriela se ti na to podívá.“

Lewenhardt si představil ošetřovatelku svého oddělení, s drsnýma rukama a naprostým nedostatkem něhy. Laskavost považovala za slabost, s čímž Lewenhardt v zásadě souhlasil, ale byl by radši, kdyby ve většině jeho lidí představa zranění nevyvolávala hrůzu jen proto, že je měla ošetřovat ona.

„Bolí to dost i bez ní.“

Ahrens pokrčil rameny. „Buď ona, nebo otrava, vyber si.“

„Už se stalo.“

Dva muži popadli knihkupce v podpaží a zvedli ho na nohy. Otřeli mu rozbitou tvář a upravili ho tak, aby na první pohled nikdo nepoznal, co se stalo. Jedno oko mu už stihlo otéct, druhé se netečně upíralo k zemi. Zdálo se, že nevnímá, co se kolem děje.

Ahrens podal Lewenhartovi kapesník a ten si setřel krev z dlaní. „Musíme chvíli počkat.“

„Tak si to tu zatím prohlédneme.“

Nemohli si dovolit, aby Lubberta někdo zahlédl. Nemohli si dovolit, aby někdo zahlédl je.

Navenek se v knihkupectví nic nezmění – Schmidt obchod povede, dokud se Lubbert nevrátí z *obchodní cesty za Malou zdí*. Knihy se tam vykupovaly často, málokdo z chudiny uměl číst, ale občas se k něčemu dostal. Ve skutečnosti už se Lubbert nevrátí, ale možná se objeví někdo, kdo s ním bude chtít mluvit. Možná nebude moct čekat a rád si popovídá i s příručím, kterému knihkupec věřil.

Pokračovali v prohledávání, místnost po místnosti, a kdykoliv narazili na něco, co by mohlo proti Návratu pomoci – počmáranou mapu Vnitřního města, staré doklady, poznámky na přebalu knihy o konstrukcích –, označili to pro druhou skupinu. Když Lewenhart s Ahrensem začínali, zkušený přenechávali ohledání jim, ale po sedmnácti letech, které u Politu strávili, už ho jen načíňali. Lewenhart jako hlava oddělení zaměřeného na vyšetřování Návratu nemusel ani to, ale měl pocit, že když se dotkne všeho, čeho se

dotkli Navrátilci, nikdy nezapomene, jak nebezpeční jsou. A jak jsou skuteční.

Na odchodu se Ahrens k Lewenhartovi naklonil. „Zajdi za Gabrielou hned, bez prdele. Tahle chátra přenáší všechny nemoci, který si umíš představit.“

Císaři žel, představivost měl Lewenhart velkou.

Špinavou ulicí procházelo jen pár lidí. Choulili se před chladem a Utto s ostatními se vmísili mezi ně, protože v tom byli skvělí – snadno se ztratili, a pokud potřebovali, aby se ztratil někdo další, stalo se. Tentokrát to byl Tancred Lubbert. Vynesli ho zadním vchodem a od chvíle, kdy se za ním zavřely dveře kočáru, ho uvidí už jen vyšetřovatelé.

Zatímco prohledávali knihkupectví, vysvitlo slunce. Lewenhart se vrátil do zpustlého domu pro kabát – když špinavé, zchátralé zdi opouštěl, cítil skoro hmatatelnou úlevu. Ahrens zatím zastavil levnou městskou drožku, velkou část cesty se svezli, nedaleko služebny vystoupili a jako vždy se proplétali ulicemi dost dlouho, aby si byli jistí, že je nikdo nesledoval. Teprve potom se chodbou vedoucí z neoznačeného domu vrátili na služebnu.

O pult v hale se opíral gardista v tmavě modrém. Když vešli, narovnal se. „Vrchní vyšetřovatel Lewenhart?“

Mladý vyšetřovatel za pultem nenápadným pohybem naznačil, že je všechno v pořádku, a tak Lewenhart přistoupil blíž a protřepal si vlhké světlé vlasy. Zdálo se mu, že se do nich pach zatuchliny z opuštěného domu zaryl jako prsty a táhl se za nimi až sem. „Ano?“

Ať už si gardista o Politu myslel cokoliv – a často to nebylo nic dobrého ani mezi lidmi, které ve skutečnosti chránil –, před vyšetřovatelem srazil podpatky. „Mám vás doprovodit do paláce.“

Lewenhart se ohlédl po Ahrensovi.

Ten pokrčil rameny.

„Stihnu si...“ začal Lewenhart, ale gardista ho nenechal domluvit.

„Jeho císařské Veličenstvo s vámi chce mluvit. Okamžitě a osobně.“

„A to už něco znamená,“ hvízdal Ahrens.

Nejsem si jistý co, pomyslel si Lewenhart. Ale představitivost mám kurva velkou.

Když odcházel, jeho zástupce ho od strážního pultu sledoval skoro závistivě.

Lewenhart nevěděl, jestli je co závidět.

2.

Jako jeden ze dvou lidí z oddělení politických zločinů měl Lewenhart na svém odznaku červenou stužku s císařským znakem, díky které mohl bez problému procházet oběma Zdmi, Malou i Velkou. Kdyby chtěl, mohl za tu Velkou, do paláce, v podstatě kdykoliv. Jenže on nechtěl. To, že ho císař nevolal, znamenalo, že je všechno v pořádku. Že k tomu nemá důvod, protože je s jeho prací spokojený. K tomu, že pro Lewenharta poslal gardistu, ho mohlo vést nutkání podělit se o svou spokojenost s Politem osobně, ale velmi pravděpodobně ho k tomu vedlo něco úplně jiného.

Gardista Lewenharta doprovodil ke kočáru a beze slova s ním nastoupil. Lewenhart vytáhl z vnitřní kapsy kabátu odznak a červenou stužku si připnul na klop. Zpocenýma rukama to nešlo snadno a podezření, že se gardista jeho nervozitou baví, v něm probouzelo vztek, který si před císařem nemohl dovolit. Kočár se pohnul vstříc Velké zdi.

Zdi byly ve městě dvě. Tou první, Malou, Lewenhart neprocházel často. Za ní, mezi monstózními záchytnými konstrukcemi, žila spodina – lidský odpad Vnějšího města,

o kterém si Lewenhardt nic dobrého nemyslel, protože na něm nic dobrého nebylo, a kdyby se město jednoho dne naklonilo a všechno mezi Malou zdí a okrajem shodilo na zem, ulevilo by se mu. Někdy měl pocit, že to jediné ostatním brání volně se nadechnout, a upřímně, z chudiny často pocházeli Navrátilci a ti po zemi toužili, takže by možná byli spokojení všichni.

To, co leželo za Velkou zdí, se se špínou za tou Malou nedalo srovnat, a přesto se Lewenhardt necítil o moc líp, když jí procházel. Za celou dobu u Politu se do paláce dostal jen párkrát, z toho jednou, aby ho císař jmenoval do služby, a jednou, aby jím nahradil Strausse na postu vrchního vyšetřovatele. Když zavolal, Lewenhardt poslechl – snadné, protože neposlechnout ani nešlo –, ale když nemusel, k Velké zdi ho nic netáhlo. Jeho životem bylo Vnitřní město, všechno ostatní se mu zdálo podivné a znepokojivé: Okraj, plný nemocí a zoufalství, stejně jako palác.

Cesta ke Zdi trvala dlouho, a než k ní dorazili, Lewenhardt myslel na Lubberta. Na to, jestli to bude neopatrný knihkupec, kdo přiblíží Návrat jeho konci. I když nenašli nic zásadního, neznamenal to, že něco nepřehlédli.

Že se díky Schmidtovi nedostanou dál. Že Lubbert nepromluví, až Ahrens skončí se základním výslechem a předá ho mistru práva útrpného, vyšetřovateli Rottovi – který už ho rozmluví, u císaře, který zatím rozmluvil každého! Lewenhart si vybavil, jak po dosažení plnoletosti, v patnácti letech, nastoupil k Politu a během prvního roku musel podstoupit všechny výslechové techniky. Zažít právo útrpné na vlastní kůži, kosti a mysl, tu hlavně. Pro případ, že by ho někdy mučili, musel poznat svoje limity a dokázat se rozhodnout, kdy a jak uvolnit nepodstatné informace, aby minimalizoval škody na sobě i na Politu. To, jak špatně snáší bolest, a především hrůzu z ní, byl pro něj tehdy šok a ponížení větší než mučení samotné. Od toho dne byl často přítomen uplatňování práva útrpného a pokaždé si dal záležet na tom, aby nikdo nepoznal, jak je tím znechucený. Ahrens jeho nezúčastněné přihlížení mrzačení mužů, žen i dětí obdivoval, což Lewenharta určitým způsobem zneklidňovalo i bavilo.

U vstupní brány ukázal z okna drožky svou červenou stužku a hlídka ustoupila. Jediný tunel vedoucí Zdí a po dvaceti metrech šera se před drožkou otevřela výstupní brána.

Hlídka ji už bez výzvy k zastavení otevřela a Lewenharta, který se neubráníl pohledu z okna, oslepilo slunce. Jako by opustil ponuru, chladnou sobotu Vnitřního města. Jako by v okolí paláce bylo všechno jiné, jako by císař sám vyzařoval něco, ve srovnání s čím se i slunce zdálo bledé.

Potom dojeli na konec ochranného pásma a obloha se zatáhla stejnými bouřkovými mraky, které obklopovaly Vnitřní město.

Za Velkou zdí začínala pole a pastviny, zahrady a sady živící město a za nimi první domy – v nich žili rolníci a chovatelé, kteří palácovou část města nikdy neopouštěli. Vrchní vyšetřovatel Strauss se jednou opil a plácal před Lewenhartem, tehdy ještě svým zástupcem, co mu slina na jazyk přinesla, jako by ze sebe potřeboval dostat všechno, co ho zevnitř rozežíralo. Tvrdil, že má císař k dispozici techniku, o které se ostatním ani nesní, pozoroval Lewenharta zarudlýma očima, lil kolem sebe lacinou kořalku a pochechtával se: „Nebo si snad myslíš, že kdyby ty svoje políčka zespoda nevyhříval, měli bysme chleba? Pivo? Krmili bysme zvířata a vyráběli všechny ty píčoviny ze slámy? Nebuď idiot, Eldriku!“

Lewenhardt si na to vzpomněl a vzápětí i na hanopis o zločinech Gustava Gaucka – to, že má každé ráno k snídani ovoce a k večeři maso, zatímco chudina za Malou zdísnila o tom mít aspoň něco a aspoň jednou za den, bylo pro Navrátilce bezpochyby jedním z nich. Možná si představovali, že by je na zemi čekalo to samé. Lewenhartovi se to zdálo stejně nepravděpodobné jako Straussovo opilecké blábolení, ale tehdy v potemnělé kanceláři nic nenamítal a soustředil se jen na to, aby Strauss nepoznal, že ho lituje a pohrdá jím současně.

Gardista nemluvil, ale to Lewenhartovi nevadilo. Aspoň se mohl připravovat na setkání s císařem. Navzdory osobnímu pozvání bylo možné, že se potká jen s někým z kabinetu – možná s Axelem Sievertem, zodpovědným za všechny lidi v císařské službě –, kdo mu oznámí, že jako vrchní vyšetřovatel zklamal. Potom ho zbaví vedení, propustí z Politu, nebo dokonce popraví, protože žádný trest za zklamání císaře nebyl dost velký a Lewenhardt si to uvědomoval. Nenapadalo ho ale, proč by ho vyhazovali nebo popravovali, právě když oddělení začínalo mít výsledky. V posledních dvou letech toho dokázalo spoustu,

a čím víc lidí se k Návratu hlásilo, tím víc jich odhalili.

Vrchní vyšetřovatel se znovu zadíval z okna, na část paláce, která zářila do okolní šedi chladného dne.

Jako všichni ve službě i on při svém jmenování přísahal – *kdybys mi poručil, abych probodl mečem hrud' svého bratra a hrdlo otcovo, i život těhotné manželky, ač nerad, přece bych tak učinil* – a svou přísahu bral vážně. Cítil, jak mu za límec kabátu stéká pot, a pohled na všechno, co si ve Vnitřním městě nedokázali ani představit, na vodní nádrže a mramorové sloupy a oblouky se znaky Gauckova rodu, si tentokrát vychutnat nedokázal.

Když s gardistou po boku stoupal po schodech paláce, sáhl do náprsní kapsy a na klopou kabátu si neobratně připnul i zelenou stužku Politu. Ruka ho bolela, zatnul a znovu narovnal prsty, a myslel na to, jestli by dnešní odpoledne přece jen radši nestrávil s Gabrielou. Vybavil si Ahrense, jak říká, že chudina přenáší všemožné nemoci, a ruka ho rozbolela ještě víc.

Prošli halou, hlavní chodbou a menšími chodbami, ve kterých se Lewenhart nevyznal, a podrobili se prohlídkám, při kterých

musel pokaždé ukázat odznak a u té poslední i odevzdat pouzdro s pistolí. Zastavili v pokoji vybaveném bílým, zlatě čalouněným nábytkem a chvíli čekali, dokud se k nim nepřidala osobní stráž v tmavomodré a nedoprovodila je dál.

Nakonec Lewenhardt vstoupil do předpokojce, tentokrát už sám, a když se za ním zavřely dveře, poklekl s jednou rukou za zády a druhou přitisknutou na srdce.

Klečel dlouho.

V tichu, které nedokázal přehlušit ani tlukot jeho srdce, a na temeni hlavy při tom cítil pohled a nakonec, po době, která se mu zdála nekonečná, i císařovy prsty. Stálo ho nesmírné úsilí nevydechnout úlevou – předpokládal, že kdyby ho měl císař v úmyslu trestat za špatné výsledky, uvítání by vypadalo jinak.

„Vstaň.“

Lewenhardt poslechl, sepnal ruce za zády a poprvé po dvou letech pohlédl do tváře císaři.

Gustav Gauck měl přes ramena přehozený domácí kabát, jednoduše vyšíváný a bez ozdob, a byl bosý. Za poslední roky se mu nad kořenem nosu prohloubila vráska, vlasy mu předčasně zešedly, a když se usmíval, nebyla v tom žádná radost.

„Dal sis načas, Eldriku,“ pokračoval císař.

„Omlouvám se, Vaše císařské Veličenstvo, sledovali jsme v Nivě jednoho...“

„Pamfletistu?“

„Víc než to.“

Císař vrchního vyšetřovatele chvíli pozoroval, potom mu pokynul a vydal se k oknu. Lewenhart ho následoval a zpoza jeho ramene se zadíval do palácových zahrad – a dál, k vrcholu obvodové zdi města, ze které čněla obrovitá masa kovu.

„Víš, co udržuje naše město?“ zeptal se císař.

„Záchytné konstrukce,“ odpověděl Lewenhart automaticky.

Císař se shovívavě usmál. „*Lidé*. Abych byl přesný, čtyři lidé. Jedním z nich jsi ty.“

Něco podobného vrchnímu vyšetřovateli řekl Strauss, tehdy výjimečně střízlivý, když mu předával svou kancelář: „Gauck spoléhá jen na čtyři lidi. Jedním z nich budeš od teď i ty.“ Dalšími dvěma byli podle Strausse Adler Hertschläger, velitel gardy, a Hans Lindner, správce systému konstrukcí, který město držel ve vzduchu. Jméno posledního Lewenhart neznal a možná ho neznal nikdo kromě císaře – byl to muž vedoucí zásobovací oddíl, skupinu lidí opředenou tajemstvím,

jedinou, která měla opouštět město. Zásobovací oddíl se pravidelně spouštěl do závratné hloubky dvou kilometrů, hledal suroviny, které město potřebovalo a jinak získat nemohlo, a nikdy neprozradil nic z toho, co na povrchu viděl a zažil. Ani jako vrchní vyšetřovatel nevěděl Lewenhart o zásobovačích víc, než když u Politu začínal.

„Nevím... co říct, Vaše císařské Veličenstvo.“

„Stačí, když si uvědomíš, jak ti věřím. Jak věřím tvým schopnostem a oddanosti. Nahradit Strausse tebou byla nejlepší možná volba.“ Císař se od okna otočil. „Nikdy jsem jí nelitoval. Vím, že ti můžu svěřit všechno, na čem mi záleží.“

Lewenhart se místo odpovědi uklonil.

Císař ho vzal za paži.

Vrchní vyšetřovatel se kousl do rtu tak prudce, až na jazyku ucítil krev. Stisk nebyl silný, ale přesto mu rukou projela bolest jako ostří nože.

Císaři to neuniklo. „Jsi zraněný?“

„Nic to není, Vaše císařské Veličenstvo.“

„Nic? Pojď za mnou.“

Lewenhart Gaucka následoval chodbou do další místnosti. Po jejím obvodu stály vany, ta největší na mosazných nohou

ve tvaru záchytných konstrukcí. Celá jedna stěna byla tvořená oknem, navzdory chladnému vzduchu otevřeným, na ostatních zdech byla mozaika – černá orlice ve žlutém poli, znak císařova rodu. Z okna vrchní vyšetřovatel zahlédl obrovskou kovovou kostru zčásti potaženou bílým plátnem, uprostřed kotvící plochy vybavené složitým systémem kladek. Nebyl si jistý, jestli ho sem císař zavedl, aby mu ukázal svou koupelnu, nebo trup vzducholodi kotvící za palácem. Už o ní slyšel, možná jako jeden z mála, nikdy ji ale neviděl a nedokázal si představit, k čemu slouží. I když nebyla připravená k letu, její velikost Lewenhartovi na okamžik vyrazila dech. Možná až jednou konstrukce povolí, až se rozlomí a město ztratí jedinou oporu, nastoupí císař se svou rodinou do lodi a...

Pod oknem stál stolek se zrcadlem a už od pohledu pohodlné křeslo s rámem zdobeným složitou řezbou – císař na něj ukázal. „Posaď se, Eldriku.“

„Nemůžu sedět, když císař stojí,“ namítl Lewenhart.

„Posaď se,“ řekl Gauck potichu. „Podruhé to nebudu opakovat. A sundej si kabát. Chci se na tu ruku podívat.“

Vrchní vyšetřovatel odložil kabát na stolek, rozepnul manžetu a vyhrnul zkrvavený rukáv košile. Pohled na vlastní paži ho překvapil – rána byla rudá, stopy po zubech hluboké a plné krve. Ahrens měl asi pravdu.

„Zvíře?“ zeptal se Gauck.

„Pamfletista,“ použil Lewenhardt císařovo označení a posadil se do čalouněného křesla.

Císař vzal z lakované krabice na stolku smotek vaty, namočil ho v míse s vodou a přiložil na ránu. Chvilí trvalo, než Lewenhardtovi došlo, že ránu čistí. Pokusil se vstát, ale císař ho druhou rukou zatlačil do křesla. Na to, o kolik starší vypadal, měl nečekanou sílu.

„Vaše císařské...“

„Udržuješ město v chodu. K tomu potřebuješ obě ruce.“

„Nemám...“

„Eldriku,“ řekl Gauck potichu. „I ty přece patříš mezi moje děti.“

Stačilo pár slov a škubavá bolest v paži se najednou zdála nepodstatná. Lewenhardt cítil, jak se mu do hlavy žene krev. Přitom měl celý život na to, aby si zvykl – všechny bastardy a sirotky po narození symbolicky adoptoval císař a malou částkou přispíval na jejich výchovu. Parchanti, jako byl Lewenhardt, na

tom byli o něco líp než nalezcenci, ale patřit mezi *císařovy děti* nebylo nic, na co by člověk mohl být hrdý. I rvačka, za kterou Lewenhardt kdysi dávno vyloučili ze školy, začala tím, že na něj ostatní pokřikovali „nemanželská špíno“.

Pokud císař cítil, jak vrchní vyšetřovatel ztuhl, nedal to najevo. Omyl krev a na ránu nanasl chladivou mast. Určitě to bylo něco, za co by Gabriela, a možná každý ošetřovatel Vnitřního města, dala všechno – ona sama používala páchnoucí zelenou směs, po které většina lidí dostala úporně svědící vyrážku. Tu Gabriela považovala za známku toho, že zvolená léčba zabírá.

„Znáš Dietera Wernera?“ zeptal se císař, zatímco si utíral prsty do osušky.

Lewenhardt zapátral v paměti. „Vrchního vyšetřovatele oddělení pohřešovaných osob?“

„Toho.“

„Osobně ne.“

„Jeho oddělení hledá jednu dívku...“

„Souvisí to s politickými zločiny?“

„Přestaň mě přerušovat a dozvíš se to,“ řekl Gauck znovu tichým, měkkým hlasem, ze kterého přebíhal mráz po zádech. „Ta

dívka, Hannelore Schillerová, zmizela beze stopy. Možná přepadla přes okraj. Kdo ví.“

„Oddělení pohřešovaných osob by mělo,“ neodpustil si Lewenhardt.

„Najdou ji?“ zeptal se císař.

To je otázka.

O oddělení pohřešovaných osob Lewenhardt nevěděl nic. O oddělení pohřešovaných osob nevěděl nic nikdo, možná ani oddělení samotné. Jestli vykazovali činnost, pak si ji nechávali pro sebe. Lewenhardt neslyšel o nikom, koho by našli, a pokud, tak pravděpodobně ne živého. Sídliili poblíž Malé zdi a zpoza Malé zdi taky pocházela většina pohřešovaných. I když ty možná nikdo ani nepohřešoval. Nebo se jen Dieter Werner necítil dostatečně motivovaný k jejich hledání. Lewenhardt byl natolik upřímný sám k sobě, aby si přiznal, že on by nikoho z Vnějšího města nehledal, a kdyby přes okraj přepadli všichni, byl by jen rád. Werner s ním možná tu touhu sdílel.

„Je to jejich práce, Vaše císařské Veličenstvo.“

„Ale neodvádějí ji ani zdaleka tak dobře jako ty tu svou,“ konstatoval Gauck to, co Lewenhardt považoval za očividné.

Doufal, že se plete, ale nezeptat se nedokázal: „Chcete, aby oddělení politických zločinů hledalo ztracené dítě?“

Císař se pousmál. „Chci, abys nastoupil na Wernerovo oddělení.“

Vrchní vyšetřovatel ztuhl. Měl pocit, že už se nikdy nenadechne. Když se o to pokusil, vzduch mu zahvízdal mezi zuby. „Odvoláváte mě, Vaše císařské Veličenstvo?“

„Jen dočasně přesouvám. Oddělení povede po dobu tvé nepřítomnosti zástupce. Připomeň mi jeho jméno.“

„Hraban Ahrens.“

„Hraban Ahrens, ano. Jakmile se ti podaří najít Hannelore Schillerovou, vrátíš se.“

„Mohl bych Wernerovi poslat Hrabana...“

„Nevybral jsem jeho, ale tebe.“

„Mám povinnosti, které...“

Ani tentokrát císař vrchního vyšetřovatele nenechal domluvit. „Které převezme vyšetřovatel Ahrens. Tobě věřím, pamatuješ? A svěřím ti i to, co bych nesvěřil jiným, Eldriku.“

Snad proto, že stál a nemohl už zatnout prsty do opěrek křesla, z něj to slovo vyletělo s prudkostí, která by ho za jiných okolností možná stála víc než jen povolení procházet Zdmi. „Proč?!“

„Ztratila se beze stopy. Jestli ji někdo dokáže najít, potom ty. To ti jde přece nejlépe.“

Pokud to byl pokus o poklonu, minul se účinkem. Jediné, co Lewenhart chápal, bylo, že vrchní vyšetřovatel obávaného oddělení politických zločinů bude hledat děcko, které nic neznamená možná ani pro svou rodinu a na jehož nalezení by císaři vůbec nemělo záležet. Zatímco se budou Navrátilci rozlézat městem jako choroba, Lewenhart bude pátrat po holce, kterou už asi dávno ušoustali k smrti v podzemním bordelu, kam ji prodala vlastní máma.

Jenže složil přísahu.

„Proč zrovna ona?“ zeptal se.

„Protože mi záleží na tom, aby se našla,“ odpověděl Gauck. „Není to dostatečný důvod k tomu, abys ji začal hledat?“

Lewenhart se strnule uklonil. „Udělám, co bude v mých silách.“

Císař odložil osušku. „Nic menšího od tebe nečekám.“

3.

(...) vyšetřovatelé oddělení politických zločinů ve spolupráci s jednotkou císařské gardy sloužící v I. ochranném pásmu rozbili organizovanou skupinu, jejíž členové byli následně obviněni ze zvlášť nebezpečného pokusu o převaděčství. Skupina čítala 25 osob, z nichž se většina hlásila k tzv. Návratu, zákonem zakázanému hnutí usilujícímu o opuštění města. Na základě výsledku bylo provedeno bezmála dvacet domovních prohlídek, při kterých došlo k zajištění velkého množství usvědčujících dokumentů a nelegálně držených zbraní. Za dobu sledování této skupiny bylo zjištěno deset případů plánování sestupu na zem prostřednictvím nákladních výtahů konstrukcí. Jak uvedli pracovníci statisticko-analytické části oddělení politických zločinů, jedná se o dosud nejrozsáhlejší (...)

*– z tiskové zprávy oddělení politických
zločinů určené císařskému sekretáři
Clausi Waltraudovi*

Vrchní vyšetřovatel uložil rozepsané vyšetřovací spisy do bezpečnostní schránky. Potom

si z klopky odepnul zelenou stužku a položil ji na horní složku. Ve schránce leželo i pouzdro s pistolí – vyšetřovatelé většiny oddělení nesměli nosit palné zbraně, a pokud se měl stát dočasnou součástí Ztrát, pak ji nemohl nosit ani on. Jediné, co měli povoleno, byla malá pistole se signální světlicí, kterou mohli přivolat pomoc v případě nebezpečí, a tu si taky na opasku nechal.

Pak zamkl schránku a klíč podal Ahrensovi. „Snaž se dokončit toho knihkupce. A vezmi si i tohle.“

Ze zásuvky stolu vytáhl knihu se služebním slibem, kterou mu před odchodem předal Strauss, a zpoza zadní desky vysunul list papíru.

„Donašeči?“ zeptal se Ahrens.

„*Informátoři*,“ opravil ho Lewenhart.

Ten seznam dával dohromady dva roky na postu vrchního vyšetřovatele. Pokud by se mu něco stalo – u Malé zdi bylo možné všechno – a Ahrens by na jeho místo nastoupil natrvalo, zdroje ze seznamu by mu dost pomohly.

Ahrens knihu odložil. „Snaž se vrátit co nejdřív.“

„Protahovat to nehodlám, ale... kdoví, kdy to bude.“

O Hannelore řekl Lewenhart jen svému zástupci. Ostatně čím méně lidí vědělo, že odchází, tím líp pro oddělení, Ahrense i Lewenharta samotného. A když císař dá, vrátí se po pár dnech, bez ohledu na to, jestli se Hannelore ukáže, nebo ne, a o jeho nepřítomnosti se nikdo ani nedozví.

„Když se tak blízko Vnějšího města ztratí dvanáctiletá holka, obvykle se už nenajde,“ souhlasil Ahrens.

„Obvykle se ani nehledá,“ opravil ho vrchní vyšetřovatel. „Aspoň co o tom oddělení vím.“

„Když jsem sem nastupoval, přezdívalo se mu Ztráty a nálezy. Jenže nikdy nikoho nenašli, tak se z nich staly jen Ztráty.“

„Zní to líp a líp.“

„Wieland u nich začínal,“ vzpomněl si Ahrens.

Vrchní vyšetřovatel si upravil vestu, srovnal rukávy košile – tu zkrvavenou vyhodil a u Gabriely se ani neukázal – a přes ramena si přehodil kabát. „Mluví o nich?“

„S despektem. K nám prej přecházel s druhou nejlepší statistikou.“

„Ale?“

„Jo. A to za celou dobu našel dva lidi. Jednoho, co se před starou schovával v bordelu,

a druhýho nacpanýho v odpadní jímce. Toho dokonce ani neměli v seznamu pohřešovaných.“

„A na základě toho ho Strauss přijal k Politu?“

Ahrens pokrčil rameny. „Na Ztráty to byl asi dobřej výkon. Werner mu napsal skvělej posudek.“

Lewenhardt si povzdechl a rozhlédl se. „Tak teda hodně štěstí.“

„To budeš potřebovat spíš ty.“

Oddělení opouštěl vrchní vyšetřovatel neradostně. Snažil se přesvědčit sám sebe, že ať už si o hledání Hannelore myslí cokoli – a myslel si toho spoustu, nic z toho se ale před císařem neodvažoval vyslovit –, přísahal si, že ze sebe vydá všechno, a jakkoli nesmyslná se mu spolupráce se Ztrátami zdála, pro císaře smysl má a na ničem jiném nezáleží. Jenže i když si opakoval, že ho císař vybral, protože ví, že co začne, dokončí, nepomáhalo mu to.

Pro císaře musela mít Hannelore zvláštní význam, o který se s Lewenhartem nepodělil – díval se na ni i do kartotéky Politu, pro případ, že by její rodina měla něco společného s Návratem, ale Schiller bylo tak časté příjmení, že to za hledání ani nestálo.

A císař Lewenharta potřeboval jinde. Možná si to neuvědomoval, ale za každý den, který vrchní vyšetřovatel nevěnoval pátrání po Navrátilcích, by mu kousající Tancred Lubbert a jemu podobní jenom poděkovali.

Lewenhart si zvedl límec kabátu, a místo aby zahrnul do své ulice, pokračoval dál po hlavní. Vzduch byl chladný a po setmění začalo mrholit. Nevadilo mu to, protože to znamenalo, že se z ulic stáhli i ti, kteří se po nich většinou potulovali. A čím méně lidí dneska večer potká, tím líp. Vysoko nad hlavou se mu jedna po druhé rozsvěcely lampy, jako by mu ukazovaly, kudy dál. Nepotřeboval to, mohl by tou cestou jít i poslepu. Někdo otevřel omláčené dveře hospody a klikatou uličku naplnilo opilecké halekání a suchý, drásavý smích. Potom se ozvalo prásknutí a kolem se znovu rozhostilo ticho.

Tohle byly zvuky, které Lewenhart miloval. Pod nohama ohlazené kameny, po kterých šel už tisíckrát, směs vůní ve studeném večerním vzduchu, které byly spíš pachy než vůněmi, ale jemu přesto připomínaly něco známého a krásného.

Představil si život na druhém konci Vnitřního města, kde sídlilo oddělení pohřešovaných

osob, nevýznamná služebna plná lidí neschopných aspoň předstírat, že se věnují práci, o kterou stojí jen málokdo. I tam na všechno dopadalo zlatavé světlo lamp. I tam se otevíraly dveře hospod a pouštěly do ulic křik. Přesto se mu zdál druhý konec města vzdálenější, než ve skutečnosti byl. Jako by ani nebyl jeho součástí, jako by bylo všechno ve stínu Malé zdi podivně znetvořené.

Sešel po schodech a vstoupil do Hradební ulice. A do domu, kam chodíval už tři měsíce, pokaždé po setmění, pokaždé s hrozným pocitem, že dělá chybu, která ho dožene, možná už zítra, možná až pozítří, ale dožene. A stejně tam chodit nepřestal.

Gretel na něho čekala, krásná a hebká jako pokaždé. Zavedla ho do ložnice a on se pokoušel nemyslet na to, že tu ložnici sdílí s někým jiným, i když si rád představoval, že nikdo jiný ve skutečnosti není. Když pak leželi vedle sebe, nazí a zpocení, a ona se mu probírala vlasy zvlhlými mrholením, poslouchal, jak jí tluče srdce, a myslel na to, jestli se mohli poznat dřív a jestli by spolu byli, kdyby se dřív byli poznali. Možná se potkali, napadalo ho občas. Možná kolem něj prošla, někdy, někde, když přes špinavé okno opuštěného

domu sledoval podezřelého na druhé straně ulice. Snad na okamžik zachytil záblesk jejích vlasů, ale pak si připomněl, kde a proč je, a soustředil se jen na svou práci. A jí si všiml někdo jiný.

Vzpomněl si, jak se setkali poprvé – náhodou na ulici, když jí vítr strhl z hlavy klobouk a on ho chytil a podal jí ho. Zvedla k němu oči a uvolněné vlasy měla rudé tak, že nikdy podobné neviděl.

A bylo to tam.

Od první chvíle, ačkoliv trvalo, než si to uvědomil, a ještě déle, než dokázal sám sobě přiznat, že ji chce, i když toho bude litovat.

Jemně se dotkla jeho zraněné paže. „Co se ti stalo?“

Lewenhart se přistihl, že začíná upadat do spánku, který si nemohl dovolit. Otočil se k ní a začal jí sát bradavku. „Hm?“

„Co se... Nech toho. Co se ti stalo?“

„Napadl mě pes.“

„To nejsou psí zuby.“ Gretel se na něj usmála – dlouhé černé řasy její pohled na okamžik zahalily stínem jako závojem. Lewenhartovi se pod ním zdála podivně cizí, a tak se radši soustředil na její prso. Vysmekla se mu. „Nepodvádíš mě, že ne?“

Znělo to hravě, ale když k ní zvedl pohled, ten stín tam byl dál. Vlastní upřímnost ho překvapila: „Pokousal mě knihkupec.“

Překvapilo to i Gretel. Otočila se na břicho, položila si hlavu na paže a zakývala nohama ve vzduchu. „To se stává?“

„Nevím, jak ostatním...“ Lewenhart ukázal na jizvu na prsou – chvíli předtím, než se stal vrchním vyšetřovatelem, ho žena jednoho Navrátilce bodla pletací jehlicí mezi žebra. „Tohle mi udělala galanteristka.“

„Jsi asi náročný zákazník.“

„Nebo si vybírám mizerné obchody.“ Zadíval se na ni, na rudé vlasy všude kolem ní. Jako by krvácela. Najednou se mu zdálo, že je u ní moc dlouho. Rána po Lubbertových zubech ho začala pobolívat, vzduch v místnosti ztěžkl. Lewenhart se posadil, zvedl ze země košili a začal se oblékat. „Musím jít. Nechci se tu potkat s tvým manželem.“

Přimhouřeným okem na něj pohlédla skrze vlasy, které jí sklouzly do tváře. „Nemusíš odcházet. Víš, že se vrací až ráno.“

Neodolal a vlasy jí odhrnul. A vyčítal si, že se zeptal, už když se ptal: „Proč tohle děláš?“

Gretel pokrčila nahými rameny, potom se otočila na bok. „Baví mě to. Ty mě bavíš.“

„Všiml jsem si.“

„Život je moc krátký na to, abys dělal jen to, co musíš, a bál se dělat to, co chceš. Nebo ty snad čekáš, až ti někdo jiný řekne, co je správné? Nevěříš sám sobě, vlastním touhám a snům?“

„Záleží na tom?“ Lewenhart s ní nikdy nemluvil o tom, co dělá. V Greteliných očích mohl být obchodník, pasák i člen císařova kabinetu. Ona mu řekla hned na začátku, že je manžel gardista a noci většinou tráví mimo domov. Od té doby ho párkrát napadlo, jestli se s ním náhodou nesetkal, a kdo ví – klidně to mohl být ten, co ho odpoledne doprovázel do paláce. Radši se natáhl a políbil ji na krk. „A co je vůbec špatného na plnění povinností?“

Gretel ho pohládila po spánku. „To je celý tvůj život? Povinnosti?“

„Převážně.“

„Co tvoje práce?“

„Co je s ní?“

„I to je povinnost? Proto ji děláš?“

Lewenhart Gretel pozoroval, ale nezdálo se, že by narážela na něco konkrétního. „Dostávám zapláceno.“

„A to je všechno?“ Zněla zklamane.

Ovšemže ne. Věrnost císaři. Láska k městu. Přísaaha. A ani to nebylo všechno. „Dostává vám dobře zapláceno.“

Gretel ho chvíli pozorovala a pak potřásla hlavou. „Vidíš. Já ve svoje rozhodnutí věřím. A je mi jedno, co si o nich myslí ostatní. Dělán, co chci, a všechno, co dělám, má smysl.“

Hezké.

Odešel bez rozloučení, ale oba věděli, že ne nadlouho. Doma si lehl s rukama za hlavou a myslel na to, co řekla – že věří v to, co dělá.

Možná bych se měl pokusit podívat se tak na svoje přeřazení, napadlo ho.

Pokusil se.

Marně.

Lewenhardt nastoupil na oddělení politických zločinů před sedmnácti lety a za celou dobu nikdy nevstával s takovou nechutí jako to ráno, kdy šel poprvé ke Ztrátám. Už jejich služebna v něm probouzela pocit, že by byl radši kdekoliv jinde – kamenná budova oběhnaná rozpraskanou zdí, ze které se draly trsy plevele. Z jedné strany sousedila s archivem – po požáru, který ho kdysi skoro zničil a s ním i záznamy většiny obyvatel města, co se v něm uchovávaly, ho císař nechal opravit a využívat už jen jako sklad –, z druhé

s dávno zavřeným divadlem. Mezi Malou zdí a služebnou ležela jen jedna ulice s příznačným názvem Krematorní a na ní městský hřbitov. Ve vzduchu, který se tak blízko Zdi zdál mrazivější, než ve skutečnosti byl, se vznášel štiplavý pach. Nic z toho v Lewenhartovi nevzbuzovalo přehnaná očekávání.

Zaplatil si drožku a nechal se dovézt k ne-dalekému hostinci, jednomu z mála ve Vnitřním městě. Hostinská, která Lewenharta ubytovala, vypadala čistě, což rozhodlo v její prospěch. O vši a štěnice nestál, i když s nimi tak trochu počítal. Prohlédl si pokoj – husté pavučiny pod postelí a vysušené hmyzí schránky na dně skříně –, zaplatil předem a vyrazil na služebnu v rozpoložení, které bylo všechno, jenom ne radostné.

Tuhle část města neznal tak dobře, jak by měl. Ve vzduchu se tu mísily všemožné pachy – vůně nedaleké pekárny, dusná horkost prádelny, smrad špatně udržované stoky i cosi starého a zetlelého ze hřbitova. I když to si možná jen představoval, protože pod kamennými náhrobky netlelo nic.

Vystoupal po schodech, prošel vchodovými dveřmi a okamžitě na něj dýchl chlad, jako by sestoupil do nepoužívaného sklepa,

s náznakem vlhkosti, která někde ve skladu pravděpodobně požírala vyšetřovací spisy.

Prošel prázdnou chodbou až ke strážnímu pultu, za kterým bylo jak jinak než prázdno. Po všem, co o oddělení zaslechl, toho moc nečekal, přesto ho překvapilo, že Ahrens nepřeháněl. Nikdo se neukázal, ani když Lewenhart chvíli pokašlával, a tak si přepážku otevřel, vstoupil za pult a začal si prohlížet opuštěné záznamy. Zvedl hlídkovou knížku – patřila Stefanu Malgerovi, ale ať to byl kdokoliv, pokud k povinnostem přistupoval takhle, nebylo divu, že se dva nalezení pohřešovaní považovali za úspěch – a podíval se do rozpisu služeb pod ní. Jména mu zatím nic neříkala, ale za pultem měl podle rozpisu rozhodně někdo stát a Lewenhart to být neměl.

Prolistoval knížku a nestačil se divit – byla plná poznámek, čísel a značek, kterým nerozuměl, a souřadnic, které se nacházely dost daleko od služebny Ztrát. Spoustu stran zabíral jen seznam ulic Vnitřního města s daty a časy. Větší část jich byla přeškrtnutá, naposledy včera Úzká. Následovala ulice Ve Stavech, kdysi průmyslová část Vnitřního města, která poslední léta jen chátrala. Byla to zapomenutá, tísnivá a špinavá oblast

sousedící s ochranným pásmem konstrukcí, která Lewenhartovi vždycky připomínala spíš Vnější město.

Možná to byl jen podivně nekoncepční soupis Malgerových nočních hlídek související s jemu zatím neznámým případem – chtít po vyšetřovateli obskurního oddělení víc považoval Lewenhart za naivní.

Opustil místo za pultem a vydal se dál do útrob domu. S každým krokem víc a víc litoval, že tu není i Ahrens – toužil po tom podělit se s ním o svoje dojmy. Budova nepůsobila zanedbaně, jen jaksi ospale – otupovala mysl tak, jak by žádná služebna neměla. Dlouhým oknem pod kamenným stropem chodby do ní dopadaly paprsky kalného slunce, poskakovaly po zdech i po Lewenhartovi a jediné, co za celou dobu zaslechl, bylo osamělé ržání ze dvora – Ztráty měly aspoň vlastního koně, když už evidentně neměly žádné vyšetřovatele.

Možná je to jediný personál tady, pomyslel si Lewenhart. To by všechno vysvětlovalo.

Vlastně se nedivil, že tu nikdo není. Byl na služebně jen chvíli a po ničem netoužil víc než se vrátit do hostince, vymést pavučiny zpod postele a natáhnout se s rukama

za hlavou. Možná se ve skladu nerozkládaly protokoly, ale vyšetřovatelé samotní.

Lewenhardt si připomněl Gretelina slova. *Všechno, co dělám, má smysl.*

Pak se dveře před ním otevřely a do chodby vstoupili dva lidé.

„Už jsem ani nevěřil, že existujete,“ oslovil je Lewenhardt.

Zarazili se, jako by tu nic nečekali méně než jiného člověka.

„Co chcete?“ zeptal se muž.

Lewenhardt už dlouho nepotkal nikoho tak velkého – víc než metr devadesát, rozhodně přes sto kilo, široká ramena, mohutné ruce. Nakrátko ostríhané vlasy a výraz, který napovídal, že ho pohled na Lewenharta nadchl podobně, jako Lewenharta nadchla celá služebna.

Nevypadal jako někdo, kdo lidi hledá. Vypadal jako někdo, kdo je unáší.

„Abyste odváděli lepší práci,“ odpověděl Lewenhardt, „ale to se asi nestane.“

„Promiňte, potřebujete něco?“ vložila se mezi ně druhá příchozí, mladá žena se světlymi vlasy staženými do uzlu. Na rozdíl od Gretel nebyla vyloženě krásná, ale byla velmi hezká.

„Ne.“ Lewenhardt ukázal za sebe. „Všechno, co jsem potřeboval, už jsem si přečetl.“

„Hrabal jste se nám ve věcech?“ pochopil muž.

„Nemusel jsem, ležely na pultu volně k nahlednutí. Jste to nejotevřenější oddělení, s jakým jsem se kdy setkal.“

Žena nepatrně zčervenala a najednou už nebyla *jen* hezká. Lewenhardt znovu zalitoval, že s ním není Ahrens – kdyby ji viděl, možná by oddělení hodnotil méně nemilosrdně, zatímco Lewenhardt měl sto chutí ho rozpustit. Císaři žel, postrádal potřebnou pravomoc.

„Je mi líto, že tu nikdo nebyl,“ omluvila se žena. „Vyšetřovatel Malger se za moment vrátí.“

A za ten moment by mohl kdokoliv na služebně napáchat nenapravitelnou škodu. Lewenhardt se otočil na muže. „Takže vy Stefan Malger nejste.“

„Ne, jsem Dieter Werner, vrchní vyšetřovatel.“

Mít pod sebou takové oddělení, Lewenhardt by se tím rozhodně nechlubil. „Ne na dlouho.“

Wernerovi škubl koutek úst. „Co kdybyste si vylezl na stoličku a řekl mi to do očí?“

Lewenhardt sáhl do náprsní kapsy a vytáhl z ní odznak a pomačkané pověření. „Přečtete z té výšky tohle?“

Werner se podíval na odznak se symbolem Politu a červenou stužkou s císařským znakem, potom na jeho majitele, a nakonec se narovnal a beze slova prošel kolem. Lewenharta to lehce vyvedlo z míry, ale nepokusil se ho zastavit. Werner neměl kam utéct, a navíc nevypadal jako někdo, kdo by utíkal.

Schoval odznak i pověření a otočil se na plavovlásku. „Z rozhodnutí Jeho císařského Veličenstva Gustava Gaucka přebírám až do odvolání vedení vašeho oddělení.“

Žena byla chápavá a na rozdíl od Dietera Wenera znala svých povinností. „Víme o tom. A jsme vám plně k dispozici.“

„Jak se jmenujete?“

„Anneliese Urselová.“

„Po dobu mé přítomnosti budete mým zástupcem,“ rozhodl Lewenhart.

Překvapeně vzhlédla. „A Dieter... pane?“

„*Dieter* mi, doufám, předvede, čím si zasloužil svoje místo. Kolik vás tu je?“

„Čtyři, pane.“

„Myslím na oddělení, ne momentálně,“ upřesnil.

„Čtyři, pane. Vrchní vyšetřovatel Werner, já a vyšetřovatelé Malger a Amalric.“

Jejich výsledky najednou dávaly ještě větší smysl.

„Máme tři neobsazená místa. Jedno už delší dobu, druhé se uvolnilo nedávno. A Teo Wieland přestoupil k...“ na poslední chvíli se zarazila, „... k vám. Bojím se, že než najdeme náhradu, bude to chvíli trvat. Práce u nás... není moc lákavá.“

„Myslím, že to není problém práce, vyšetřovatelko.“

„To si budete moct ověřit sám, pane.“

Chvíli Anneliese pozoroval – už se nečervenala a v očích měla něco nepříjemně podobného tomu, co v nich měl i Werner – a potom se zeptal: „Můžeme si o vašem oddělení někde v klidu promluvit?“

„Teď je to i vaše oddělení,“ připomněla a ukázala na dveře za sebou. „Prosím.“

Prošli společně druhou chodbou a pootevřenými dveřmi vstoupili do kanceláře. Byla podobně nevýrazná a šedá jako zbytek služebny, ale současně stejně pečlivě uklizená.

Anneliese se postavila ke stolu a poklepala na jeho desku. „Tohle je moje kancelář. Bude asi nejlepší, když budete používat tu, než dostanete vlastní. Nestihli jsme ještě všechno připravit.“

Lewenhartovi se zdálo, že nestihli připravit nic, nahlas to ale neřekl. Sundal si kabát, přehodil ho přes opěradlo židle a posadil se. Anneliese asi samozřejmost, s jakou její nabídku využil, překvapila – chvíli ho zaraženě pozorovala, potom stůl obešla a zastavila se před ním s rukama za zády.

„Kolik se v současnosti pohřešuje osob?“ zeptal se.

„Padesát dva.“

„Kolik z toho je dětí?“

Anneliese zaváhala. „Musela bych se podívat.“

„Prosím,“ pobídl ji.

„Já... tu ale nemám všechny záznamy.“

Chvíli se na sebe dívali, pak se Lewenhart zeptal: „Kdo má na starost případ Hannelore Schillerové?“

„Pokud si vzpomínám, tak Stefan, tedy vyšetřovatel Malger.“

Majitel opuštěné hlídkové knížky. Nikoho horšího by si Lewenhart nemohl přát. Ačkoliv ještě neznal posledního člena oddělení, Amalrika.

Vytáhl z kapsy kabátu bloček a udělal si pár poznámek. „Převezmu ho.“

Anneliese překvapeně zamrkala. „Proč?“

„Protože chci, aby se vyřešil.“ Lewenhart schoval zápisník a opřel se dlaněmi o desku stolu. „Nemusím vám připomínat, že moje přítomnost tady zůstane jen mezi námi čtyřmi.“

„Pěti, pane. A v tom případě... Možná byste se měl převléct.“

„Nechápu.“

„Spoustu času při vyšetřování trávíme za Zdí. Snažíme se oblékat tak, abychom zapadli.“

Lewenhart se nadechl, aby řekl něco jedovatého, ale protože už tak nezačali s Anneliese nejlépe, kousl se do jazyka a vstal. „Vím, že jsem pro vás nezvaný host, vyšetřovatelko. A vynasnažím se, aby byla naše spolupráce krátká a bezproblémová. Od vás bych rád totéž.“

„Na to se můžete spolehnout,“ odpověděla Anneliese bez úsměvu. „Můžete se spolehnout na nás všechny.“

4.

První den to Lewenhart na novém oddělení nepřeháněl a s ohledem na sebe i na Anneliese svou přítomnost neprodlužoval. Nechal se

po budově provést – nenarazil při tom na nikoho, dokonce ani na Stefana Malgera, který si od pultu údajně odskočil jen na moment.

Anneliese Lewenhartovi ukázala jeho novou kancelář, prozatím v přípravě, což znamenalo, že byla zavalená krabicemi plnými dávno zapomenutých svodek a podobného odpadu. Vzhledem k tomu, že na služebně byli sami dva, pravděpodobnost, že bude kdy kancelář připravená k používání, byla jen o něco větší, než že se Ztrátám zase začne říkat Ztráty a nálezy. Některé místnosti byly zamčené, dvě si nechal Lewenhart odeknout, od ostatních Anneliese neměla klíče, nebo to aspoň tvrdila – možná se jí jen nechtělo vycházet vetřelci vstříc.

„Chci zprávu o případu Hannelore Schillerové,“ požádal ji aspoň.

„Připravím ji,“ slíbila, i když vzhledem k tomu, jak oddělení vedli, to pravděpodobně znamenalo, že ji teprve napíše.

„A vaše osobní složky,“ pokračoval Lewenhart. „Rád bych si je ještě dnes přečetl.“

Když ze služebny odcházel, se složkami v podpaží, Anneliese se lehce dotkla jeho loktu. Byl to letmý dotek, přesto ho zaskočil. Už dávno měla ruku podél boku a on ještě